
miniBUDZOGÁŇ

NÓRSKO-SLOVENSKÝ SPOLOK č. 4/2005

Závan nostalgie

V posledných číslach sme uverejnili úryvky z knihy Okienka do Škandinávie, vydané v roku 1958. Určite mnohých pobavil, z pohľadu dnešnej doby pôvabný, portrét Škandinávie očami dvoch mladých komunistických novinárov. Priblížil nám dobu, o ktorej sme si mysleli, že nenávratne patrí dávnej minulosti. List pracovníkov Generálneho sekretariátu pre zahraničných Slovákov, ktorý uverejňujeme na ich žiadosť, svojou formou tiež evokuje dávnu minulosť. Pripomína protestné listy pionierov 5 B základnej školy Zoji Kosmodemianskej, družstevníkov JRD Močiny, či kolektívu Brigády socialistickej práce štátneho podniku Elektrosvit proti militaristickej agresii amerického imperializmu v Tonkinskom zálive.

Z listu vyplýva, že p. Baláž nemôže ovplyvňovať proces udeľovania dotácií a tiež, že nie je nič zvláštneho, že Spoločnosť priateľov Slovenska dlho nebola uvedená na internetových stránkach GSZS.

Ná základe listu sa tiež dá urobiť uzáver, že ostatné tvrdenia článku v miniBudzogáni sú pravdivé.

S pozdravom

Za mier a slobodnú Kubu

Pracovníci BSP redakcie Budzogáňa a spojených tlačiarenských závodov, vrátane kuriča a vrátnika.
/ alias Vlado Branko

Vážený pán predseda,
vážení členovia Nórsko-slovenského spolku,

dovoľte, aby sme vás pozdravili ako pracovníci Generálneho sekretariátu pre zahraničných Slovákov Úradu vlády Slovenskej republiky a vyjadrili podporu všetkým záslužným aktivitám, ktoré vykonávate na prospech zachovania a rozvoja kúska slovenského sveta na severe Európy, v ďalekom Nórsku.

O vašich krajaňských radoostiach i problémoch sa dozvedáme predovšetkým vďaka Vašej internetovej stránke a miniBUDZOGÁŇu. Pokladali sme ich za dobrý zdroj overených a pravdivých informácií. O to viac nás prekvapil článok Záhada je pred rozlúštením v čísle 3/2005. Autor, ktorým ste Vy, pán predseda, v ňom nepravdivo informoval svojich čitateľov o celom procese udeľovania dotácií z grantového systému Úradu vlády Slovenskej republiky. Dotácie síce podpisuje splnomocnenec vlády SR pre zahraničných Slovákov, ale posudzuje a odporúča ich na schválenie jedenásťčlenná grantová komisia, v ktorej sú zástupcovia jednotlivých ministerstiev a jej predsedom je vedúci kancelárie Generálneho sekretariátu.

Splnomocnenec nie je dokonca ani členom komisie a nie je oprávnený ani na podpis zmluvy o pridelení dotácií z tohto zdroja. Zmluvu uzatvára krajaňský subjekt s Úradom vlády Slovenskej republiky.

Vážení krajanovia, ak by ste sa na základe článku pána predsedu Branka cítili ukrátení o túto formu podpory a pomoci zo strany Slovenskej republiky, dovoľujeme si obrátiť Vašu pozornosť na internetové stránky Generálneho sekretariátu zahraničných Slovákov (<http://www.gszs.sk>) kde sú zverejnené všetky žiadosti i pridelené dotácie od roku 2002, teda od doby, kedy grantový systém na Úrade vlády SR vznikol. Nájdete tu mimo iného aj dôkaz o tom, že Nórsko-slovenský spolok (jeho vedenie), napriek každoročným výzvam zo strany Generálneho sekretariátu, nikdy žiadosť o dotáciu nepodal. Veríme, že fakty, ktoré sú verejne prístupné, dajú definitívnu bodku za "záhadou", ktorá vznikla len na základe skreslených informácií dotiahnutých do absurdného záveru.

To, že dotácie získala Spoločnosť priateľov Slovenska, aj keď ešte v januári 2005 nebola jej adresa zverejnená na stránkach GSZS, nie je nič neobvyklé. Ak si adresár krajaňských spolkov pozriete a porovnáte so zoznamom žiadateľov grantov zistíte, že nezverejňujeme adresy všetkých krajaňských organizácií, s ktorými máme kontakty a ktorých je vo svete vyše 300. Generálny sekretariát sa v tejto veci riadi zákonom na ochranu osobných údajov a zákonom o prístupe k informáciám. Osobné údaje, medzi ktoré patria aj adresy predsedov spolkov, môže zverejniť len na základe ich písomného súhlasu, alebo ak už boli zverejnené inde.

Vážení krajanovia, veríme, že tieto riadky si budete môcť prečítať vo vašom časopise. GSZS očakáva, že žiadosti o dotácie pre rok 2006 si podáte a v tom prípade budeme pripravení v rámci svojich kompetencií poskytnúť Nórsko-slovenskému spolku opodstatnenú pomoc.

Dovoľujeme si Vás zároveň požiadať o uverejnenie tohto listu v časopise miniBUDZOGÁŇ.

S pozdravom

pracovníci Generálneho sekretariátu pre zahraničných Slovákov
Úradu vlády Slovenskej republiky

Čo sa výziev o možnosti požiadať si o dotácie na eventuálny krajaňský projekt: Najviac sme zvažovali požiadať si o dotáciu usporiadať Festival slovenskej zinčice, na usporiadanie ktorého sme však nenašli vhodné priestory s dostatočným počtom sociálnych zariadení.

Môžete ísť k lekárovi na Slovensku?

V dnešnom čase globalizácie a migrácie pracovníkov sa často stretávame s otázkami súvisiacimi s právnymi podmienkami a nárokmi na zdravotnú starostlivosť v prípade pracovného pobytu v iných štátoch. Slovensko i veľká časť Európy sú členmi Európskej únie, a tu sa budeme venovať len vzťahom v rámci týchto štátov.

Nasledujúci text je vybraný z textov otázok a odpovedí na internetových stránkach Všeobecnej zdravotnej poisťovne na Slovensku – zvýraznený text.

Pred vycestovaním do iného členského štátu (ČŠ) EÚ si treba vyzdvihnúť na pobočke vašej zdravotnej poisťovne formulár E111SK, na základe ktorého môžete čerpať potrebnú zdravotnú starostlivosť až do tej doby, kým sa v inom ČŠ nezamestnáte a nestanete sa poistencom tohto ČŠ.

Skutočnosť, že ste sa z titulu výkonu pracovnej činnosti stali poistencom iného ČŠ, by ste mali do 8 dní oznámiť vašej zdravotnej poisťovni a od tej doby už nemôžete formulár E111SK používať. Pre potreby čerpania potrebnej zdravotnej starostlivosti v iných ČŠ vrátane Slovenska si potom musíte vyžiadať formulár E111 prípadne Európsky preukaz zdravotného poistenia v poisťovni v štáte poistenia.

Samozrejme formulár E111 nenahrádza súkromné cestovné poistenie, ktoré doporučujeme mať.

Pokiaľ pracujete v Nórsku a ste tam poistený, je potrebné váš poistný vzťah v SR ukončiť. Ukončiť poistný vzťah môžete na základe akéhokoľvek dokladu o existencii zdravotného poistenia v cudzine, napr. dokladu zahraničnej zdravotnej poisťovne (alebo obdobnej inštitúcie), kam je za vás odvádzané poistné, alebo dokladu od zamestnávateľa o zdravotnom poistení v cudzine, prípadne i na základe pracovnej zmluvy v kombinácii s čestným prehlásením o existencii zdravotného poistenia v cudzine. Dôležité je, aby z dokladov, ktoré predložíte, bol zrejmý začiatok poistného vzťahu v Nórsku, a aby doklady boli opatrené príslušnou hlavičkou, pečiatkou a podpisom.

(Požiadajte miestnu Trygdekontor, aby vám po anglicky napísal krátke potvrdenie, že pracujete v Nórsku, a že zamestnávateľ za vás platí zdravotné poistenie). Prípadne ďalej zdokumentovať predložením EHIC – Európskeho preukazu zdravotného poistenia – v Nórsku je to Europeisk helsetrygdkort (ktorý nahrádza formulár E111).

Zdravotnú starostlivosť v SR potom môžete čerpať na náklady vašej zdravotnej poisťovne v Nórsku buď na základe formulára E106 alebo EHIC – Európskeho preukazu zdravotného poistenia.

Formulár E106 Vám zabezpečí nárok na plnú zdravotnú starostlivosť v SR (v mieste bydliska). Formulár E106 sa podľa čl. 19 Nariadenia 1408/71 EHS vydáva pracovníkom, ktorí pracujú v jednom členskom štáte EÚ a bydlisko majú v druhom členskom štáte, aby získali nárok na plnú zdravotnú starostlivosť v oboch týchto štátoch. Je ale plne v kompetencii vašej zdravotnej poisťovne či vám tento formulár vydá. Príslušné inštitúcie vo väčšine členských štátov spravidla súdia, že ak niekto pracuje v jednom

členskom štáte, nemôže mať bydlisko v inom štáte, pretože v čase výkonu práce má táto osoba svoje "zvyčajné" bydlisko v štáte zamestnania. Formulár E106 tejto osobe nevydajú. Tento formulár sa spravidla vydáva len cezhraničným pracovníkom. Zrejme veľa závisí aj od vašej argumentácie, akým spôsobom si obhájite bydlisko v SR, čo je podmienkou pre vydanie formulára E106.

Formulár E 106 v Nórsku vydáva Folketrygdkontoret for utenlandssaker, (FFU) telefón 23 31 13 00

Po jeho predložení v zdravotnej poisťovni v SR budete zaevidovaný ako poistenec EÚ v SR a bude vám vydaný tzv. "modrý preukaz poistenca VŠZP pre poistencov EÚ", s ktorým budete môcť navštevovať lekárov v SR a čerpať tu plnú zdravotnú starostlivosť. Po predložení tohto platného preukazu poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti (lekárovi, v lekárni, vo výdajni zdravotných pomôcok, pri hospitalizácii atď.) máte nárok na rovnaký rozsah zdravotnej starostlivosti, ako aj bežný poistenec VŠZP, teda aj na preventívne prehliadky v zmysle Zákona č. 577/2004 Z. z. (konkrétne § 2 Zákona)

Na základe EHIC – Európskeho preukazu zdravotného poistenia (v Nórsku Europeisk helsetrygdkort) máte nárok na poskytnutie potrebnej zdravotnej starostlivosti v ostatných členských štátoch EÚ, teda aj v SR.

EHIC – Európsky preukaz zdravotného poistenia

- pokrýva potrebnú zdravotnú starostlivosť
- vzťahuje sa na všetky vekové skupiny
- pokrýva aj chronické ochorenia
- platí len vo verejnom zdravotnom systéme
- poistenec si musí uhradiť spoluúčasť v rovnakej výške ako platia domáci poistenci
- nekryje repatriáciu a asistenčné služby

Potrebná zdravotná starostlivosť je podľa ods. 3 Nariadenia 631/2004 taká, ktorú vyžaduje aktuálny zdravotný stav pacienta a musí mu byť poskytnutá s ohľadom na povahu dávok a očakávanú dĺžku pobytu, t.j. aby sa nemusel kvôli potrebnému ošetrovaniu vracat' do krajiny poistenia skôr, ako pôvodne zmysľal. Rozsah potrebnej zdravotnej starostlivosti určuje ošetrojúci lekár, ten by však samozrejme mal byť znalý článkov citovaného Nariadenia.

Europeisk helsetrygdkort je plastová kartička veľkosti bankovej karty, má zvyčajne platnosť 3 roky a zašlú vám ju poštou na vašu adresu. Dá sa objednať na Trygdekontor, alebo na internetovej stránke www.trygdeetaten.no.

Spracoval Vlado Branko

Špičková súkromná lekárska starostlivosť na Slovensku – preventívne kontroly i liečenie – MEDILAB v Bratislave +421-2-59351206, ktorá úzko spolupracuje s Vojenskou nemocnicou.

Pozrite aj iné praktické rady spojené s prísťahovaním, či už dočasným, alebo trvalým, do Nórska na internetových stránkach Nórsko-slovenského spolku www.slovakia.no/nsf v "Často kladených otázkach".

Pred dvomi týždňami sa mi (Jozefovi Kollárovi) dostal do rúk Kalendár Tatra banky z roku 1942. Okrem iných zaujímavých článkov ma (Jozefa Kollára) zaujala reportáž V. H. Kurtha, ktorý počas druhej svetovej vojny v období trvania Slovenského štátu navštívil Švédsko. Okrem iného cestoval aj vlakom. Úryvok z reportáže, ktorý vám predkladám, približuje cestovanie po švédskych železničiach na prelome tridsiatych a štyridsiatych rokov minulého storočia a tiež popisuje charakter Švédov tak, ako to vnímal autor.

Rozprávka o krajine ocele a tvrdého, ale šťastného života.

(Profil krajiny a ľudí. Švédsko.)

(úryvok)

Najprepychovejšie vlaky sveta.

Kapitola o cestovaní.

Sme vo vlaku. Nič tak nevystihuje sever a charakter jeho ľudí ako vlaky a cestovanie na severe.

Sme v elektrickom vlaku. Väčšina železníc je elektrizovaných a motorizovaných, aby potrebu uhlia, ktorého je nedostatok, znížili, ale hlavne, aby cestovanie človekovi urobili pohodlnejším a radostnejším.

Keď nás naložili do vlaku, neverili sme svojim očiam. Vyskočili sme: či to, reku, nie je druhá trieda. Nie, sprievodca nás radostne presvedčuje, že je to obyčajná tretia trieda. Ona je na severe lepšia ako naša druhá. Severná druhá trieda, to je už salón, o akom náš cestujúci ani len vo sne nemá predstavy. Priamo rozprávkové!

Oddelenia sú priestranné, hoci ľudia na severe sú úzki, chudí, celkom dobre by sa ich do jedného oddelenia zmestilo aj dvadsať. Nenadžgajú ľudí do vozňov ako teľce - a cestujúci si nepovie: nech, hlavná vec, že sa veziem. Má svoj nárok a predstavu o tom, že všetko na svete dá sa urobiť, že všetko slúži živému človekovi, že všetko dá sa upraviť tak, ako to vyžaduje dôstojnosť koruny tvorstva - človeka.

Miesto alkoholu jedlo!

Krajina, kde sa veľa pije - ale len vody a mlieka.

Chodby vo vlakoch sú opatrené pitnou vodou a automati. Na každej stanici vodu vymieňajú. Na stanicích sú všade vodovody a na väčších stanicích ozdobné vodomety. Na severe sa asi mnoho pije - áno, ale len vody a mlieka. Miesto pijatyky ľudia si radšej doprajú jedlo. Nikde na severe - okrem prístavu Göteborgu a severských baní - nevidel som opitého človeka. Pri potulkách v najzapadlejších krajoch stretali sme sa ráno s robotníkmi v "krčmách". Skoro som z nôh spadol, keď som nezhladol nášho zodratého a vyhladnutého človeka, ktorý sa ide pred prácou "posilniť" a ktorému životonáhlad predpisuje, že na lačný žalúdok trúnok je zázračným liekom. Po čistých a úhladných dedinských hostincoch obdivovali sme robotníkov, ktorí si objednali kávu, zo šálok vylievali ju do tanierikov (tak sú na severe zvyknutí jesť) a tak si ju labužnícky chlipkali a zajedali bielymi koláčmi, ktoré inde v horách jedia iba na sviatky. Ani po staničných bufetoch a v reštauráciách tretej triedy nejde zabiť návštevníka smrad z močky, nečistota a podgurážení ľudia. Ani v sobotu po výplate nie!

Všetko slúži živému človekovi.

Cestou vám neúnavne ponúkajú noviny, cigarety, ovocie a všakové občerstvenie. Diaľkové vlaky sú opatrené starostlivosťou lekára a sociálnej pracovníčky. Vo vlakoch sú lekárnice a potom aj najpotrebnejšie náradie pre prípad, že by prišlo k dajakému nešťastiu. Na všetko sa pamätá. Podobná starostlivosť je aj na hradských. V určitých diaľkach sú rozložené stanice - lekárnice prvej pomoci. A čudné, bez dozorca! A nestane sa, že by sa prvý automobilista alebo pútnik, ktorý naďabí na takú stanicu a dačo z nej potrebuje pri eventúálnom zranení alebo chorobe a nevoľnosti, odmenil ľudom dobrého srdca, ktorí pamätali na všetko a všetkých, tým, že by celú stanicu, resp. jej obsah pobral so sebou. Na hradských na severe rozšírili aj automatickú službu telefónnu. Automobilista nemusí sa chvieť, ak mu vyjde benzín, alebo ak sa prihodí nešťastie, čo si počne v horách odrezaný od ľudí. Prsto zabehne k najbližšiemu telefónu a objedná si benzín alebo záchranu. Záchody po stanicích a po vlakoch, ako aj vo verejných miestnostiach sú osobitnou lekciovou. Sú také čisté, že človek vstupuje do nich bez toho známeho odporu až do vracania. Bez prepínania a zveličovania: ako salóny. Mydlo a ručníky sú vám prichystané k službám a nikto ich neukradne.

Stanice sú všade krásne vyzdobené kvetmi. Veľké stanice majú parky a pestované trávniky. Moderné nástupištia. Pri čakaní vlaku nemusíte sa unúvať hľadať čakáreň II. triedy. Udržiavanie železníc na severe je veľmi nákladné a vysoké. Uvážme si: ťažké terény a počasie na severe. Stavba železníc musí byť masívna a jej udržiavanie neustále a úzkostlivé.

Tí ľudia na severe by mohli byť vôbec radi, že im postavia železnicu a že sa môžu vôbec voziť - nie to ešte prepych, kvety, trávniky! I také udržiavanie kvetov je na severe nákladné. Ale žiada si to zdravotný a estetický cit - je to pekné a môže to byť človekovi dané, tak prečo by sa mu to nedalo? A pri tom všetkom severské železnice pre kúsok kvietia neprišli na mizinu.

Všetko sa usposobuje živému človekovi. Vysoké investície železníc nezrútilo severské štáty. Ani ľudia preto necestujú menej. Práve opačne, cestujú, lebo vidia, že všetky technické prostriedky - teda i železnica - im slúžia.

Ale aj ľudia vo vlaku sú inakší!

No, ale aj cestujúci sú onakvejší ako inde. Cestujúci zloží si balíky v osobitnej priehradke, vyhradenej pre batožinu. Potom vstúpi do oddelenia a pokojne cestuje. Nepľuje na dlážku. Nehádzať odpadky a popol z cigariet na zem. Nesmetí. Neprekrikujú druh druhu a neprekážajú si. Nevykladajú si nohy na podušky sedadiel. Svedomito si opatrujú svoj spoločný verejný majetok.

Severský človek je sporivý, úctivý a plný ohľadu - už v ľudskej dôstojnosti a úcty k sebe samému. Nič tak výstižne necharakterizuje povahu a tendencie severu a jeho obyvateľov ako vlaky a vôbec verejné veci. Takto sme nadobudli základný poznatok o Švédsku.

Dipl. sc. pol. V. H. Kurtha

Literatúra: Kalendár Tatra banky na obyčajný rok 1942, Ročník XXIV., Knihotlačiarstvo účasť spolok v Turčianskom Sv. Martine, 1941. Jozef Kollár

TYKANIE? ÁNO, ALE...

Zuzana Biacovská Olsson má v predošlom čísle MiniBudzogáňa zaujímavú úvahu o tykaní v Škandinávii. Osobne sa jednoznačne stotožňujem s jej názorom, že vyknanie je prežitkom z autoritárskejších a formálnejších čias a že tykanie je demokratickejšie, praktickejšie a pohodlnejšie. A podobne ako ona, aj ja mávam pri návštevách Slovenska občas problémy prinútiť sa do vyknaní a stáva sa mi, že sa prerieknem a zatykám osobe, ktorej by sa podľa tamojších zvyklostí malo jednoznačne vykať. Podobne som však mal problémy v prvých rokoch v Nórsku (prišiel som sem v r. 1969), keď mi nijako nešlo hore krkom tykanie napr. voči šéfom na pracovisku alebo profesorom na univerzite.

Je mi vo veľkej väčšine prípadov príjemné, keď mi aj neznámi ľudia tykajú. Jednou z výnimiek sú nadpisy a konštatovania článkov v bulvárnej nórskej tlači ("du blir lurt av staten") alebo pokynov v obchodných návodoch na použitie ("du heller posens innhold i en liter vann"). Autorov takýchto textov nepoznám, preto mi ich tykanie pripadá dosť vtieravé a arogantné. Ak sa im nechce vykať či onikať, nech si pomôžu neosobnými zámenami "man" alebo "en".

Tykanie má však aj iné úskalia. Keď sa nerozlišuje tykanie od vyknaní, ťažšie je odhadnúť, akú mieru dôvernosti si môj spoločník, či spoločníčka želá. Je niekedy nepríjemné zistenie, že dotyčná osoba si napriek tykaniu chce udržať formálny odstup, alebo naopak, že zneužíva tykanie na dôvernosť, akú si ja neprajem. Osobitným prípadom je vzťah dospelých a detí. Keď som pracoval ako učiteľ v nórskej škole, mal som dobré pocity z toho, že mi moji žiaci tykali a volali ma krstným menom. Boli však aj problémoví žiaci i problémové triedy (neraz plné žiakov, pochádzajúcich z krajín, kde sa prísne rozlišuje zdvorilostná forma od dôvernej) a vtedy mi niekedy zišlo na um, že azda by si títo chlapi a tieto dievčatá dovoľovali odačo menej drzosti, keby mi museli vykať a volať ma pán učiteľ. S prekvapením, no aj s určitým zadosťučinením som zistil, že podobne rozmýšľali aj viacerí nórski kolegovia a kolegyně.

Niektorí Slováci, Česi, ako aj iní stredo- a juhoeurópania si ani po desaťročiach života v Škandinávii na tykanie nevedia zvyknúť a tvrdia, že absencia vyknaní oberá medziľudskú komunikáciu o zdvorilosť, galantnosť a určitú pestrosť i jemnosť odtieňov. Aj keď nezdíeľam ich averziu voči tykaniu, musím im dať do určitej miery za pravdu. Nejde iba o to, že sa tu stráca možnosť srdečného potykania si pri poháriku, ale aj o to, že súčasne s vyknaním miznú z každodennej reči aj iné zdvorilostné zvraty, ktoré sú pre väčšinu z nás prirodzené a príjemné. Azda najlepšie si to uvedomujem, keď pozorujem Nórov, ako komunikujú s cudzincami v ich jazyku. Neraz aj Nóri, ktorí ovládajú cudzie jazyky výborne, sa nedokážu preorientovať na zdvorilejšiu formu komunikácie. Aj neznámemu Francúzovi či Nemcovi hneď tykajú, čo zväčša robí dojem hrubosti a neokrôchanosti. Ruka v ruke s tykaním je tu aj absencia fráz ako "prosím" (s'il vous plait, bitte) alebo vynechávanie zdvorilých oslovení ako monsieur, madame, resp. herr, frau. Toto znie takisto v ušiach cudzinca

urážlivo. Aj pri komunikácii v angličtine, kde zdanlivo nie je rozdiel medzi vyknaním a tykaním, padajú Nóri (a iní Škandinávci) rovnými nohami do tej istej pasce. Oslovujú ľudí hneď krstnými menami, vynechávajú dôležité slovíčka ako sir, mister, miss, madam, mistress. Pri objednávaní v reštaurácii väčšinou zabudnú povedať obligátne "please" a namiesto "I would like" (prosil by som si) obyčajne povedia "I want" (chcem). Cudzinci väčšinou pri takýchto pozabudnutiach nepovedia nič, no určite si myslia svoje.

Môj záver je teda ten, že tykanie ako také schvaľujem, keďže naozaj zrovnoprávňuje ľudí a uľahčuje medziľudský kontakt a komunikáciu. Myslím si však, že aj tykanie je určitým umením, ktoré treba ovládať. V nijakom prípade by používanie tohto neformálneho spôsobu komunikácie nemalo ísť na úkor všeobecnej úcty a zdvorilosti a takisto by sa nemalo zneužívať na neokrôchané útoky alebo nemiernu intímnosť. A či sa nám to páči alebo nie, treba súčasne akceptovať, že stále sú krajiny (v Európe je ich väčšina), kde je forma vyknaní natoľko zaužívaná, že jej používanie je vo formálnejších stykoch nevyhnutnosťou. Je dosť pravdepodobné, že časom sa tykanie rozšíri po celom, stále sa demokratizujúcom západnom svete, na to si však zrejme budeme musieť ešte niekoľko generácií počkať.

Ivan Čičmanec

Oslava štátneho sviatku Slovenskej republiky

31. augusta sa vyše 20 členov a priateľov nášho spolku zúčastnilo koncertu speváckeho zboru Lúčnice a slávnostnej recepcie, poriadanej Veľvyslanectvom Slovenskej republiky pri príležitosti osláv Dňa ústavy.

Na pódium v Konserthuset nastúpilo skoro štyridsať mládenčov a diev v slovenských krojoch. Pod vedením taktovky Eleny Matušovej sa koncertnou sieňou rozoznali piesne tradičné, ľudové i od moderných autorov, niektoré nám známe od detstva a niektoré sme počuli po prvý krát. Skoro ku koncu programu zaznela aj pieseň v nórčine, s ktorou sa zbor o niekoľko dní predstavil na festivale a súťaži speváckych zborov v Bergene.

Slovenské piesne i ich špičkové dramaturgické a spevácke podanie nadchlo publikum, ktoré vystúpenie ocenilo dlhým potleskom.

Po koncerte sme prešli do reprezentačných priestorov, kde bolo pripravené občerstvenie v pohárikoch i na tanieroch. Mnohé z pripravených pokrmov nám pripomenuli Slovensko a predstaviteľov nórskeho politického a kultúrneho života i predstaviteľov diplomatického zboru navnadili na kuchárske umenie našej krajiny.

Bola to dôstojná oslava štátneho sviatku a sme radi, že sme sa jej mohli zúčastniť.